

16. NAVADNA NEDELJA

ŠEMPOLAJ

Homilija

»Gorje pastirjem, ki pogublajo in razganjajo ovce moje paše,« govori Gospod. Tako nas je nagovoril prerok Jeremija na začetku poslušanja današnje Božje besede. Na koga se nanaša? Koga omenja z besedo pastirji? Glede na to, da smo sedaj v cerkvi in Cerkev vodijo pastirji, bi napačno mislili, da Jeremija obtožuje duhovnike, ki so imeli v zgodovini Izraela pomembno vlogo: duhovno, družbeno in tudi politično.

V resnici pa Jeremija namenja svoje stroge besede voditeljem naroda, posebno kralju, in vsem, ki so krojili usodo ljudstva in njegovo življenje. Obtožba ima dva argumenta: prvi, da so zapustili Boga in njegove zapovedi, drugi pa, da so ravnali krivično in sebično v odnosu do podrejenih. Prerok tudi napoveduje kazen, strogo kazen: izgnanstvo. Izgnanstvo ne pomeni samo zapustiti svoje domove in jih prepustiti na milost in nemilost časa in okoliščin, pač pa tudi suženjstvo, odvzem svobode, uničenje identitete in ponižanje osnovnih človekovih pravic. Vse to se je tudi uresničilo in narod je moral zaradi nesramnosti voditeljev na odgovornih mestih trpeti približno sedemdeset let. A Jeremija ne dokonča svoje razprave z obtožbo, pač pa z upanjem in obljubo. Prišel bo iz Davidovega rodu človek, ki bo rešil narod in zopet dal pravičnosti pravo mesto.

Preteklo stoletje, doba, v kateri je živel Alojz Rebula, je bilo tudi zaznamovano s podobnimi doživetji: vladarji Evrope so dovolili dve svetovni vojni, med njima in po njiu so diktature krojile usodo evropskega človeka, mnogi so šli v izgnanstvo, mnogi se niso vrnili domov. Alojz Rebula je to občutil na lastni koži in se je v prozi jasno opredelil za svobodo človeka, za pravični mir med narodi, za spoštovanje človekovih pravic. Ni uporabljal strelnega orožja v boju proti zlu, pač pa s prerokom Jeremijem orožje besede.

Doživel je, in mi z njim, da je mir zopet osrečil Evropo in pravičnost »je zrasla iz Jesejeve korenike«.

Alojz Rebula je bil mož vere, krščanski intelektualec, pronicljiv mislec, a dogodki v njegovih mladostnih letih so nekoliko omajali njegovo zaupanje v božjo pravičnost in pretresli njegovo krščansko osebnost, ki ima svoje zametke tu, v tej cerkvi, pri tem krstnem kamnu. Toda o njem lahko rečemo, podobno kakor Pavel v pismu Efežanom: »Brat, zdaj si se v Kristusu Jezusu ti, ki si bil nekoč oddaljen, po Kristusovi krvi približal. Kajti on je naš mir, on, ki je iz obeh (Izraelca in pogana) napravil eno, s tem da je podrł steno pregrade, to je sovraštvo.« Ko je iskal smisel življenja, ko je poglobljajl v sebi spoznanje Boga, ko je motril človeka, posebno v romanu *V Sibilinem vetru*, je končno prišel do rezultata: »Če je tisti, ki vse ureja, torej Bog [...] dopustil, da se je z njegovim lastnim sinom v zgodovini zgodilo, kar se je, s Kalvarijo na koncu, potem lahko dopusti tudi ne eno, ampak sto atomskih vojn. In to se dogaja: Bog dopuščā vse« (*Delo*, intervju,

15. 6. 2014). Alojz Rebula je svojo vero tako izpilil, tako poglobil, tako pojasnil, da je sam postal vzor in učitelj.

Ko se je postaral, se še ni umaknil iz javnega življenja, ni še sprejel Jezusovega povabila iz današnjega evangelija: »Pojdite sami zase v samotni kraj in se malo odpočijte!«.

Tudi v visoki starosti so ljudje »Iz vseh mest skupaj peš hiteli in prišli tja pred njimi«. Radi so poslušali njegove modre besede, radi prebirali njegovo knjigo v bogatem slovenskem jeziku. On pa je bil kot Jezus, o katerem Marko piše: »Zasmilili so se mu, ker so bili kakor ovce, ki nimajo pastirja, in jih je začel učiti mnogo stvari.« Da, veliko naukov in napotkov nam je zapustil, zato mu iskreno želimo, da se sedaj res umakne na samotni kraj in spočije v Bogu.